

en god Uddannelse, thi det maa ikke alene være Mennesker med en god Uddannelse, men Mennesker med et godt Hjærte, Mennesker der tager Sygeplejegeringen ikke alene som et Levebrød, men som en Barmhjertighedsgerning, fordi de Mennesker, som skal pleje sindssyge, kommer til at se paa megen Elendighed, Uappetitlighed og Griseri, som de maa og skal bære over med og bøde paa paa bedste Maade. Men hvis man ikke til dette Arbejde staar rustet med Uddannelse til det og Forstaaelse af, hvad man gaar ind til, kan man sige sig selv, at det vil være umuligt at gøre det, som skal gøres. Til at udøve det saakaldte Opsyn forlanger man ingen som helst Kvalifikationer, dertil antages en hvilken som helst Karl eller Pige, og hvor megen Gavn end disse Mennesker maatte kunne gøre alle andre Steder, kan man sige sig selv, at de ikke er paa deres Plads blandt de ulykkelige Patienter, her er Tale om, idet der til at omgaas disse kræves en vis Uddannelse, Omtanke og Taalmodighed, ja Taalmodighed til det yderste. Gang paa Gang har man set, hvilken beroligende Indflydelse en dygtig, stilfærdig Kvinde kan have paa selv meget urolige Patienter, medens urolige, uforstaaende Mennesker virker endnu mere forstyrrende og forvirrende paa de syge Hjerner. Det er ikke ualmindeligt, at saadanne Patienter stadig klager over en eller anden Sygdom, og undertiden kan Klagen være berettiget, men hvis Opsynet er ganske uforstaaende, slaas Klagen hen, og ofte meddeles den ikke engang til Lægen. Det maa erindres, at Lægerne kommer kun gennem Sygestuerne een Gang om Dagen, medens Sygeplejepersonalet er der hele Dagen igennem, og derfor kan man godt sige at der er ingen, der har saa meget med Patienterne at gøre og kender dem saa godt som dette Personale. Ogsaa af den Grund bør det være Mennesker med en vis Uddannelse.

Borgmesteren fremdrog i forrige Møde nogle Tal, som ganske godt belyste Forholdet, idet han omtalte, at det var kun 6—7 Aar siden, man begyndte at ansætte Sygeplejersker paa Sct. Hans Hospital. Denne Foranstaltning viste sig hurtigt at være i enhver Henseende udmærket gavnlig; ogsaa alle andre Steder har det vist sig at være det bedste, man kan gøre. Nu er der altsaa gaaet 7 Aar, og man er til Dato kun naaet op til at have 25 uddannede Sygeplejersker paa Sct. Hans Hospital, hvorimod man har 115 kvindelige Opsyn og 54 mandlige.

Fru Knudsen betragtede den af Trier an-

tydede Ordning, at Sygeplejerskerne kunde faa Adgang til at gøre Tjeneste dernede en vis Tid — f. Eks. et Aar — som ganske rimelig. Det forholdt sig vistnok ogsaa rigtig, at de overordnede ikke ved Besked, og at der netop af den Grund burde ansættes overordnede Sygeplejersker.

Fru Knudsen bemærkede overfor Borgmesteren, at det ingenlunde var de nu anstillede Undersøgelser, som laa til Grund for hendes Udtalelser i Aften. Det var den almindelige daglige Orden paa Sct. Hans Hospital, hun gerne vilde til Livs. Der mangler baade dygtige overordnede og dygtige underordnede Sygeplejersker. Selvfølgelig skal der ogsaa være mandlig Sygepleje, men det burde være Diakoner. Det var absolut ikke *fine* Folk, hun gerne vilde have ansat i denne Tjeneste, men *gode* Folk, med en god Uddannelse — paa det Omraade vilde hun nødig misforstaaes. Hun fastholdt, at det bedste er ikke for godt netop til Sindssygeanstalter.

I Anledning af en Skrivelse fra Magistraten om Forøgelse af Skattedirektoratets Personale udtalte

Fru Arenholt: Skriverarbejdet i Skattedirektoratet udføres som bekendt udelukkende af Kvinder, og Halvdelen af disse er Ekstraarbejdere. Disse Kvinder begynder med en Løn af 50 Kr. om Maaneden, og de kan sidde i 6, 8 indtil 10 Aar uden at naa en Løn af 800 Kr., fordi de ganske naturligt som Ekstraarbejdere ikke maa komme op paa samme Løn som de faste Skrivere, hvis Begyndelsesløn kun er 800 Kr. Skal der nu yderligere lægges 1 Time paa deres Arbejdstid, kunde de med Rette forlange, at deres Løn samtidig blev sat op, og hvis man skulde gaa til en Lønforhøjelse for dem alle i dette Øjeblik, vilde det sikkert blive betydeligt kostbarere end at indrømme Skattedirektøren den forøgede Arbejdskraft, han ønsker.

Der anmodes fra Skattedirektørens Side til lige om en mandlig Assistent, som skal have juridisk Eksamen. Hun vilde gerne spørge Borgmesteren, om der fordredes juridiske Kvalifikationer for at kunne beklæde denne Assistentplads. Hvis der nemlig ikke absolut fordes juridiske Kvalifikationer, vilde hun finde det naturligt, om en af de kvindelige Skrivere, der har siddet i Kontoret i 15—20 Aar, rykkede op til denne Assistentstilling. Ja, hun saa Borgmesteren ryste paa Hovedet, og hun vidste ogsaa godt, at det er Skattedirektørens Princip ikke at gøre disse Kvinder til Assisterter. Men hvis det er et Arbejde, hvortil der ikke fordres juridiske Kundskaber, maatte det